

08/05/2008: Per fi!!!! (08/05/2008)

Categoria: General

Escrit per: Xavier Arias

Ens congratulem de poder tornar a estar comunicats amb tots i totes vosaltres! Ja s'han acabat les restriccions!

Aquest matí ens hem despertat amb un preciós arc de sant Martí, preludi d'una bona notícia. Avui dia 8 de maig els xinesos han fet el cim de l'Everest per la cara nord, el que vol dir que s'han acabat les restriccions al Camp Base de l'Everest per la cara sud. Molta gent ha anomenat en aquesta situació, un "segrest informatiu" en tota regla, doncs fa més d'un mes que no tenim en propietat ni els telèfons satèl·lits, ni les càmeres de filmar, això sí, ens era permès trucar a la família sota la vigilància dels soldats de l'exèrcit del Nepal, i amb la curiosa situació de que els mateixos soldats ens demanaven el telèfon per a poder trucar a casa seva.

Avui després d'una situació inèdita a l'himalàia des dels seus anys, a on un país aliè posa restriccions als alpinistes que intenten escalar una muntanya en un altre país, podem pensar en escalar i posar totes les nostres forces en aconseguir el nostre objectiu, arribar al sostre del món: l'Everest.

Tenim la meitat de la feina feta, ara sols ens manca continuar l'aclimatació, renovar la tenda del camp 1 a 6.000m (la tenda heretada dels tarragonins va dir prou amb la tempesta), muntar el camp 3 a 7.300m i deixar un dipòsit de material al camp 4 a 7.950m, seguidament baixar a Camp Base i esperar la finestra de bon temps que ens permeti iniciar l'atac al cim.

D'ara en endavant confiem en poder anar enviant les cròniques amb regularitat així com poder rebre els vostres missatges d'ànim.

Una abraçada,

Comentaris

fusterbiker ha escrit:

Anim amics,acabe de descobrir lo que esteu fent i vos desitje lo millor,te que ser una meravella el estar en contacte amb eixa montanya...

09/05/2008 08:49:58

Afegeix comentari

El teu comentari:

RSS

Subscriu-te al contingut del nostre blog - RSS

Amics i amigues, gràcies per haver entrat al Blog d'en Xavi Arias

Deixeu que us expliqui en unes poques ratlles de què es tracta aquest nou projecte després de l'ascensió al Cho Oyu en solitari, en menys de 24 hores, sense oxigen i sense xerpes.

Aquesta idea va sorgir fa uns mesos quan, per celebrar el 85è aniversari del Club Excursionista de Gràcia, gràcies al suport de l'Ajuntament de Barcelona ens vam plantejar pujar un 8.000, en menys de 24 hores, per fer un paral·lelisme amb l'activitat de referència del Club: la "Matagalls-Montserrat", una caminada popular de més de 80 km en menys de 24 hores. Després d'aconseguir l'objectiu i arribar al cim del Cho Oyu en 23 h i 8 min, ens vam plantejar des del Club l'ascensió al cim més alt de la Terra, l'Everest, en menys de 24 hores, amb el suport de l'Ajuntament de Barcelona i altres col·laboradors amb el nom "BARCELONA AL SOSTRE DEL MÓN".

Inicialment, l'ascensió havia de discórrer per la cara nord, al Tibet, ruta que ja coneixem d'anys anteriors, però a causa dels problemes polítics ens han impedit entrar al Tibet i hem hagut de canviar la ruta per la vessant nepalesa.

Aquesta vegada, però, no hi aniré sol, m'acompanya en Xavi Aymar, que em donarà suport. Un excel·lent company amb un currículum envejable que fa que junts ens puguem proposar aconseguir l'objectiu desitjat, el cim de l'Everest, sense oxigen embotellat, sense l'ajuda de xerpes i en un atac final de menys de 24 hores. La idea és que jo pugui des del Camp Base Avançat i en Xavi Aymar m'acompanyi des del Coll Sud (ell, amb oxigen embotellat). Per això en totes les cròniques parlarem en plural, ja que som dues les persones que treballarem en equip per aconseguir un objectiu comú, el cim més alt de la Terra on puguem fer onejar la bandera del Club Excursionista de Gràcia, la de l'Ajuntament de Barcelona, la de Catalunya i la de Temps d'Aventura.

Potser algú pot pensar que som uns "freaks" i que només pugem muntanyes d'aquesta mena, però la veritat és que a tots dos ens apassionen tant les de 8.000 metres com les altres, des del Montseny fins al Pirineu, des dels Alps als Andes. Són les muntanyes on ens hem format i hem après, són aquestes més pròximes les muntanyes a les quals tenim més afecte. Som de l'opinió que no cal pujar al cim més alt de la Terra per buscar dificultats, ja que en muntanyes de menys alçada en podem trobar moltes més. Tot i així, l'Himàlaia ens estira. Ja als anys 20, quan van preguntar a Mallory per què anava a l'Everest, ell va donar una resposta ben senzilla: Perquè hi és.

Publicitat